

Can Dündar: 6-7 Eylül'ün üçüncü kuşağı da kelle istiyor

Posted on 07/09/2014

Cumhuriyet yazarı Can Dündar, 6-7 Eylül'ün yıl dönümünde Türkiye'de devam eden linç kültürünü, "Bir Facianın Yıldönümünden Dersler" başlıklı yazısında kaleme aldı. Dündar, "59 yıl önce bugün İstanbul, kışkırtılmış milliyetçiliğin nelere yol açabileceğini görmüştü," hatırlatmasında bulunurken, "60 yıl sonra bakıyorsunuz, 6-7 Eylül zihniyetinin üçüncü kuşağı, ellerinde satırları, sopaları ile mahallesine sığınanın, farklı olanın, işini elinden alanın kapısına kırmızı çarpılar koyuyor, kelle istiyor," sözleriyle Suriyeli sığınmacılara yönelik saldırılara dikkati çekti. Dündar, "1 milyon Suriyeli için tehlike çanları çalarken 6-7 Eylül derslerinin sürekli hatırlanması, hatırlatılması gerekiyor" dedi.

Can Dündar'ın yazısı şöyle:

Bir Facianın Yıldönümünden Dersler

Türkiye, 6-7 Eylül utancını, yeni bir linç iklimi içinde anıyor bugün...

1 milyon Suriyeli, adlarında "Gazi", "Şanlı", "Kahraman" sıfatları taşıyan Antep'te, Urfa'da, Maraş'ta hedef halinde...

Gün geçmiyor ki, Kayseri'den, Adana'dan, Hatay'dan, İstanbul'dan Suriyeli sığınmacıların evlerine saldırı haberleri gelmesin; öfkeli kalabalıkların muhasara görüntüleri, nefret söylemi ekranlara düşmesin.

Sığınmacı sayısıyla birlikte toplu linç tehlikesi de büyüyor.

Ekmek küçük; “Biz açken ekmeği onlar yiyor” öfkesi, “Komşusu açken tok yatan bizden değildir” nostaljisini bastırıyor.

“Misafirperver Türkler” efsanesi, misafirini sopalayan başıbozuk güruh tarafından alaşağı ediliyor.

60 yılda zerrece yol alınmamış sanki... Hatta tersine belki...

59 yıl önce bugün İstanbul, kışkırtılmış milliyetçiliğin nelere yol açabileceğini görmüştü.

Hükümet, Kıbrıs diplomasisinde elini güçlendirmek amacıyla sopa dağıttığı kalabalıkları yola döküp bir de “Atatürk’ün evini bombaladılar” yalanıyla üstüne benzin dökünce, büyük yangın önce şehri, sonra ülkeyi ateşe vermişti.

İçişleri Bakanı’nın “milli bir isyan” dediği o çapulculukta, işyerleri yağmalanmış, kiliseler yakılmış, azınlıklar dövülmüş, öldürülmüş, tecavüze uğramıştı.

O kadar ki, devletin zirvesindekiler bile, “Galiba dozu kaçırdık” demek zorunda kalmıştı.

1955 Eylülü’ndeki kışkırtılmış nefret, o günden beri alnımızda silinmek bilmez bir leke gibi duruyor.

Faciannın 60. yılı yaklaşıyor.

6-7 Eylül’ün nasıl devlet katında tezgâhlanmış örgütlü, planlı bir saldırı olduğu, saldırıda özel harp tekniklerinin kullanıldığı, Selanik’teki evin de resmi görevliler tarafından bombalandığı, zaman içinde tanıklarla, belgelerle ortaya çıktı.

Faillerin bir kısmı deşifre oldu.

Devlet mi?

Her zamanki refleksiyle ilkin Aziz Nesin, Asım Bezirci, Kemal Tahir gibi solcuları suçlayıp gözaltına aldırdı.

Kendi görevlilerini ustaca saklayıp yıllar içinde terfi ettirdi.

Tabii ki özür dilemedi, sadece üzüntü bildirdi ve bir miktar tazminat ödedi.

Menderes ve bakanları Yassıada'da 6-7 Eylül'ün hesabını verdiyse de arkalarındaki derin devlet yapılanması, tam olarak ortaya çıkarılmadı.

Faciadan ders alınmadı.

Dersin reddedilmesi, özür dilemenin zaaf kabul edilmesi, "Olan olmuş, aman kurcalamayalım" denmesi, habire yeni linçleri besliyor.

60 yıl sonra bakıyorsunuz, 6-7 Eylül zihniyetinin üçüncü kuşağı, ellerinde satırları, sopaları ile mahallesine sığınanın, farklı olanın, işini elinden alanın kapısına kırmızı çarpılar koyuyor, kelle istiyor.

Devlet mi?

Devlet adamları, önlem alacağına yabancılara karşı ırkçılık üreten bir söylemi ısrarla sürdürüyor. Yangına benzin döküyor.

1 milyon Suriyeli için tehlike çanları çalarken 6-7 Eylül derslerinin sürekli hatırlanması, hatırlatılması gerekiyor.

O kepezelik devlet yetkililerine yıllar ardından haykırıyor:

Önlem alın; yoksa yanarsınız.

Kışkırtmayın, altında kalırsınız.

İrkçi davranmayın, sorumlu olursunuz.

Linci cezalandırın, ekmeği çoğaltın, bir arada yaşamayı yüceltin; yoksa kin tohumları eker, geleceğimizi zehirlersiniz.

Kaynak: [Demokrat Haber](#)